

DU LỊCH THĂM THÂN NHÂN:

THĂM BÀ QUẢ PHỤ TRỊNH NGỌC SANH Ở NICE

Bài và ảnh: TRỊNH HẢO TÂM

Lời giới thiệu của BPT: Nhân bài viết về phi hành gia Eugene Trinh, BPT có liên lạc với AH Trịnh Hảo Tâm là em chú bác với phi hành gia kể trên. Mới đây AH Trịnh Hảo Tâm có đi du lịch Âu Châu và may mắn tìm được người thím của mình ở Nice. Người thím này chính là kẻ mẫu của phi hành gia Eugene Trinh tức bà quả phụ Trịnh Ngọc Sanh. *****

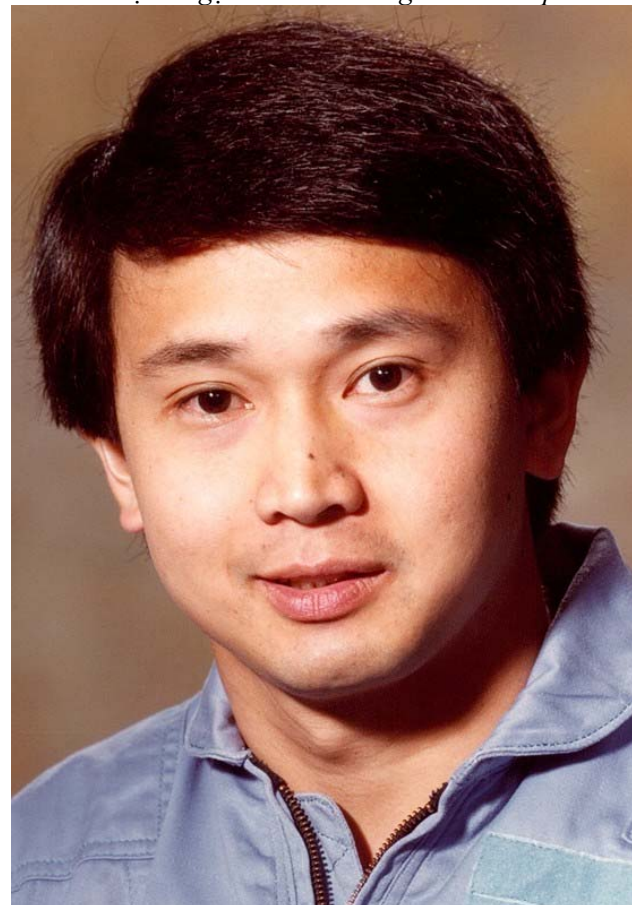
Buổi chiều ngày Chủ Nhật 11 tháng 5 năm 2008 đoàn du lịch Âu Châu của hãng Trafalgar tổ chức chúng tôi tham dự gồm 3 người là vợ chồng chúng tôi và con gái Mary Trinh tới Nice miền Nam nước Pháp. Sau khi đi ăn cơm tối ở nhà hàng sát bờ biển (nhà hàng này khá ngon vì hương vị Pháp gần gũi với người Việt chúng ta), đoàn du lịch chúng tôi tất cả 30 người (chỉ có 4 người VN còn tất cả là người Mỹ, Úc, Nam Phi và Sri Lanka) được đưa về khách sạn Ellington ở trung tâm thành phố biển Nice thơ mộng. Chúng tôi sẽ lưu lại nơi đây 2 đêm trước khi đi Paris và ở Paris 2 ngày nữa sẽ kết thúc chuyến du lịch 15 ngày qua 6 quốc gia Tây Âu là Anh, Bỉ, Đức, Thụy Sĩ, Ý và Pháp.

Ở Nice tôi có người chú ruột thứ tư là ông Trịnh Ngọc Sanh sang đây hưu trí từ năm 1972 và ông mất năm 1996 chỉ còn lại người vợ ông là thím tôi năm nay cũng đã 83 tuổi. Ông Trịnh Ngọc Sanh tốt nghiệp École Centrale ở Paris, về nước ông làm ở Bộ Công Chánh leo dần lên Giám Đốc Nha Thủy Vận, rồi Tổng Thư Ký Bộ và cuối cùng ông sang Bangkok làm cho Ủy Ban Sông Mékong của Liên Hiệp Quốc và về hưu trí ở Nice mà ông cho là không khí nơi đây trong lành. Ở Paris ông còn người con trai lớn năm nay cũng khoảng 66 tuổi là anh của Eugene Trinh Hữu Châu là phi hành gia NASA hiện ở California. Mẹ của những người con lớn đó đã qua đời và ông đã cưới người thím hiện tại của tôi bây giờ

khoảng năm 1959, bà là Giám Thị trường Marie Curie ở Sài Gòn và sinh được một người con gái tên Monique Trịnh Ngọc Diệp.

Anh chị AH Trịnh Hảo Tâm thăm lại Bà Trịnh Ngọc Sanh và con gái là Monique

Phi hành gia Eugene Trinh

Giáng Sinh năm 1978 gia đình chúng tôi vượt biên tới được Songkhla Thái Lan và Eugene Trịnh bảo lãnh chúng tôi định cư ở thành phố New Haven thuộc tiểu bang Connecticut vì lúc đó Eugene làm giáo sư tại đại học Yale. Chú cũng xin cho tôi một nghề lao động trong hãng cà rem Knudsen. Thời tiết trên đó rất lạnh, làm trong hãng kem lại còn lạnh hơn nữa và không quen với ai để chỉ dẫn trở lại nghề Công Chánh nên chúng tôi khăn gói ra đi về miền Nam Cali nắng ấm. Từ đó tôi xin được việc làm ở chính quyền thành phố Ontario cho tới năm 2006 về hưu bắt đầu những chuỗi ngày thang thang du lịch khắp nơi.

Đoàn du lịch chúng tôi chỉ ở Nice 2 đêm và chỉ có ngày mai là ở Nice trọn ngày, tôi nghĩ rằng sẽ phải theo Tour thăm viếng đó đây như Monaco, Monte Carlo v.v...không có thì giờ thăm người Thím mà từ năm 1965 đến nay là 43 năm không gặp. Lần cuối tôi liên lạc điện thoại với bà là năm 1996 khi chú tôi mất. Ngày qua tháng lại công việc bận rộn tôi không liên lạc với Thím tôi nên không biết bà còn ở đây không hay là về Paris sống với con gái là Monique? Ngày mai là Tour nhiệm ý (Optional) ai đóng tiền thì đi thăm nhà bảo tàng và cổ thành Nice có từ 2 ngàn năm trước trên núi.

Chúng tôi không đi vì giá rất đắt quyết định rong chơi một mình và nếu thuận tiện tìm thăm Thím tôi. Tôi chỉ có số điện thoại Thím từ 1996, không có số của Monique ở Paris, muốn có phải gọi qua em gái tôi ở Đức. Tôi chỉ nhớ địa chỉ căn apartment của chú tôi là số 22 Avenue des Orangers, Nice mà thôi. Đêm đầu tiên ở Nice lấy bản đồ ở khách sạn tôi đã thấy con đường Orangers nằm song song với bờ biển và cách bờ biển 3 blocks đường về phía Tây của thành phố. Tôi xuống quầy lễ tân khách sạn nhờ cô đảm làm ở đây tìm dùm xem có tên chú thím tôi còn ở địa chỉ đó không. Cô gái trẻ rất tử tế vào Internet tìm dùm và cho biết địa chỉ đó không có ai họ Trịnh. Tôi nhờ cô gọi điện thoại cho một người trong chung cư đó xem có biết chú tôi không? Cô ta nhắc tôi giờ này đã 10 giờ đêm rồi!

Hôm sau 3 người chúng tôi dạo bờ biển, đi bộ dần về con đường Orangers, tôi tìm đến căn chung cư số 22 thì ngạc nhiên và mừng rỡ vô cùng vì nơi hộp thư vẫn còn dòng chữ họ TRINH. Tôi nhấn chuông gọi lên căn chung cư, sau một lúc có tiếng người đàn bà trẻ trả lời bằng tiếng Pháp. Tôi tiếng Tây “ăn đong” nên phải dùng tiếng Mỹ, xưng danh tánh của mình và hỏi bà là ai? Hoá ra người đàn bà trẻ đó là Monique, em chú bác của tôi! Cô ta xuống lầu, đây là lần đầu gặp lại vì lần cuối gặp cô ta ở VN lúc đó Monique mới...5 tuổi! Chúng tôi cùng lên lầu, gặp lại người thím nay cũng không thay đổi gì nhiều. Thím nhìn tôi không ra và nói ngày xưa tôi ốm lắm (mặc dù bây giờ cũng không mập gì!).

Vợ chồng Monique và gia đình AH Trịnh Hào Tâm ở phố cổ Nice

Chúng tôi ngồi ôn lại chuyện xưa, thím tôi nói rằng trước khi chú tôi mất có căn dặn thím là nên ở Nice đừng về Paris vì trên đó thành phố đông đúc, ô nhiễm, mất vệ sinh “về đó sẽ chết sớm”! Nên thím tôi ở lại căn nhà này một mình mặc dù đã 83 tuổi. Ban ngày sở xã hội Pháp họ một bà người Maroc đến sẵn sóc nấu ăn. Bà này rất thân tình, làm lâu năm nên như người nhà. Monique giới thiệu ông chồng người Pháp làm kỹ sư vi tính ở một hãng nào đó và cô thì làm kế toán ở công ty xăng dầu Total. Monique cho biết một năm cô chỉ xuống thăm mẹ 3 lần. Lần này nhân lễ Pháp ăn mừng chiến thắng Đệ Nhị Thế Chiến, rồi hôm nay lễ “Pantecode” (?) nên nghỉ một lễo 10 ngày hai vợ chồng đi đảo Corse nghỉ mát và trên đường về lại Paris ghé đây thăm mẹ để thứ

sáu về lại Paris. Thật là duyên hạnh ngộ xui khiến chúng tôi lại gặp nhau mặc dù không định trước cuộc thăm viếng này. Hay là vong linh cha tôi và chú tôi ở bên kia thế giới đã sắp đặt trước để anh em bà con gặp nhau? Cha tôi ở VN đầu tháng 4/1975 đi hành hương Lourdes có ghé Nice thăm chú tôi nơi căn nhà này và ở lại đây mấy ngày. Những ngày đó chiến trường VN sôi động, chú tôi khuyên cha tôi ở lại Pháp nhưng cha tôi nói dù gì cũng phải về lại quê nhà vì nơi đó còn mồ mả tổ tiên ông bà.

Buổi chiều hai vợ chồng Monique đưa chúng tôi đi thăm phố cổ Nice, khu chợ hoa, nhà thờ Đức Bà rồi đi bộ lên núi xem thành cổ từ thời La Mã. Gió lạnh lộng lộng thổi nhưng cảnh trí phía dưới biển xanh Địa Trung Hải đẹp vô cùng. Chúng tôi ngồi quán cà phê ở khu chợ hoa, ăn loại bánh đặc sản địa phương như bánh men của mình nhưng làm bằng bơ rất ngon và

béo. Là một điều ngày xưa ở vùng Nice có ngôn ngữ riêng khác với tiếng Pháp và Ý. Buổi tối về lại khu trung tâm chúng tôi ăn ở nhà hàng Việt Nam với các món phở, mì mặc dù không đúng hương vị nhưng ở xứ người tìm được mùi nước mắm, giá sống, chút rau thơm là quý lắm rồi!

Chuyên du lịch Âu Châu nhiều may mắn bất ngờ cho tôi nhiều tình tiết để kể lại trong những ký sự du lịch trong đó có tìm thăm lại được thím tôi và người em chú bác tưởng rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại. Kể lại buổi hạnh ngộ này chắc nhiều ái hữu trong đại gia đình Công Chánh (như AH Lê Khắc Thí, AH Bùi Nhữ Tiếp, AH Trần Sĩ Huân, AH Chu Bá Tường...) vẫn còn nhớ đến AH Trịnh Ngọc Sanh dáng người cao ốm, hiền lành, tận tụy trong nghề tiêu biểu cho những Ái Hữu Công Chánh thời Việt Nam Cộng Hòa. Tuy ông đã ra đi về bên kia thế giới nhưng cũng còn để lại một Phi Hành Gia là Trịnh Hữu Châu con cháu trong gia đình Công Chánh.

Thành phố Nice từ trên đồi cổ thành nhìn xuống